

Sygn. akt I PK 146/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko Zakładowi [...] "Z." Spółce z o.o. w O.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 17 listopada 2014 r., sygn. akt III Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 17 listopada 2014 r. oddalił apelację powoda B. K., wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 27 stycznia 2014 r. oddalającego powództwo o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne (o przywrócenie do pracy).

Powód zaskarżył w całości wyrok Sądu drugiej instancji skargą kasacyjną. We wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p. wskazał, że przyjęcie skargi kasacyjnej usprawiedliwione jest potrzebą wykładni art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W ocenie skarżącego nie jest jednoznaczne, czy w przypadku faktycznego rozwiązania stosunku pracy z mniejszą niż w treści art. 1 ust. 1 ustawy ilością pracowników,

można dalej mówić o zwolnieniu grupowym, czy już należy je traktować jako zwolnienie indywidualne w oparciu o art. 10 ust. 1 ustawy. Zdaniem strony powodowej w rozpoznawanej sprawie doszło do zakończenia stosunku pracy w trybie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r., w rezultacie czego miał do niego zastosowanie art. 25 ust 2 ustawy o samorządzie gminnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

U podstaw podniesionej przez skarżącego przyczyny kasacyjnej leży nieporozumienie.

Powód zakłada i poddaje pod rozagę Sądu Najwyższego relację zachodzącą między kwestią faktyczną i prawną. W rezultacie stawia pytanie, czy w razie rozwiązania stosunku pracy z mniejszą niż określona w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. ilością pracowników przepis ten powinien mieć zastosowanie, czy też zasadna jest ocena sytuacji pracownika w świetle art. 10 ust. 1 tej ustawy. Podejście to zakłada występowanie relatywnego oddziaływania przepisów prawnych w obrębie tego samego stanu faktycznego, czyli, że art. 1 ust. 1 ustawy może mieć zastosowanie zarówno wówczas, gdy zostały spełnione określone w nim przesłanki, jak i wtedy, gdy one nie występują. Interpretator tekstu prawnego założenia tego rodzaju czynić nie może. Staje się to zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że to *questiones facti* jest zmienną kształtującą interakcję normy prawnej. Przyjęcie przeciwnej hipotezy nie mieści się w granicach stosowania prawa, gdyż przepisy prawa, w przeciwieństwie do zdarzeń, nie są wartościowane miarą prawdy i fałszu.

Sądy obu instancji przyjęły, że umowa o pracę została z powodem rozwiązana w trybie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Wskazana kwalifikacja prawna poprzedzona została ustaleniem faktycznym, zgodnie z którym u pozwanego doszło do rozwiązania więzi prawnej z co najmniej 10% pracowników (pracodawca zatrudniał ponad 100 osób). Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej, na którą powołuje się powód, opiera się na odmiennym ustaleniu, że z mniejszą ilością pracowników zakończono zobowiązanie pracownicze. Wskazana rozbieżność ma znaczenie. Po pierwsze,

poważne wątpliwości przy wykładni przepisu (powód nie wskazuje na rozbieżności w orzecznictwie), muszą być osadzone w konkretnym stanie faktycznym sprawy. Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami dokonanymi przez sąd drugiej instancji. Oznacza to, że potrzeba wypowiedzenia się przez najwyższą instancję sądowniczą, wprawdzie ma charakter abstrakcyjny, jednak nie może zostać oderwana od stanu faktycznego przyjętego w konkretnej sprawie. Po drugie, cecha kwalifikacyjna z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powiązana została z przepisem, czyli bytem normatywnym, a nie z rozbieżnością dotyczącą stanu faktycznego, występującą między sądem odwoławczym a stroną. Po trzecie, linia demarkacyjna przebiegająca między trybem rozwiązania umowy o pracę z art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. jest klarowna, a w każdym razie, w ujęciu zaprezentowanym w skardze kasacyjnej, nie rodzi poważnych wątpliwości, jak również nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie.

Sumą przedstawionych rozważań jest konkluzja o nie wystąpieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Analiza akt i środka zaskarżenia nie upoważnia również do twierdzenia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, doszło do nieważności postępowania, czy też skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak sentencji.